

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 87/2021
21.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА са пребивалиштем у ..., чији је пуномоћник Радивоје Јовић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драгослав Ристић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 525/19 од 14.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 525/19 од 14.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 3949/2018 од 26.11.2018. године, ставом првим и другим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен и обавезан тужени да исплати тужиоцу износ од 75.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом коју одређује Европска централна банка почев од 01.05.2008. године па до 25.12.2012. године, а од 26.12.2012. године па до коначне исплате са законском затезном каматом сходно Закону о затезној камати, као и да му накнади парничне трошкове у износу од 469.750,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио законску затезну камату на трошкове парничног поступка почев од пресуђења па до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 525/19 од 14.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 3949/2018 од 26.11.2018. године у усвајајућем делу и делу одлуке о парничним трошковима. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 125/04, 111/09 - ЗПП) који се у овом поступку примењује у складу са чланом 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Побијана другостепена пресуда нема недостатака наведених у ревизији због којих се њена правилност не би могла испитати, због чега се изјављеном ревизијом неосновано указује на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана. Нису основани наводи ревизије о учињеним битним повредама одредба парничног поступка из члана 361. став 1. ЗПП, јер другостепени суд није погрешно применио одредбе о доказивању и терету доказивања, а нема ни повреде одредбе члана 382. став 1. истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су 01.03.2008. године закључили писмени уговор о зајму новца. По том уговору тужени се обавезао да позајмљени новац у износу од 75.000 евра врати тужиоцу у року од 60 дана. Тужиоцу у уговореном року новац није враћен. Правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П 4023/16 од 23.12.2016. године одбијен је тужбени захтев којим је овде тужени тражио да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство уговор о зајму од 01.03.2008. године. Тужилац је новац исплатио лично туженом, у готовини.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Између странака закључен је пуноважни уговор о зајму предвиђен чланом 557. Закона о облигационим односима. У том уговорном односу тужилац је испунио своју обавезу тако што је туженом предао новац у износу од 75.000 евра. Тужени своју обавезу враћања новца није испунио, због чега је правилном применом члана 562. став 1. истог закона обавезан да тужиоцу примљени новац врати. Уговором о зајму предвиђен је рок за враћање зајма. Пропуштањем тог рока тужени је, у смислу члана 324. став 1. Закона о облигационим односима, дошао у доцњу и зато је на основу члана 277. став 1. тог закона дужан платити затезну камату - до дања ступања на снагу Закона о затезној камати по стопи Европске централне банке, а од тада па до исплате по стопи прописаној тим законом.

Нису основани наводи ревизије којима тужени оспорава законитост побијане пресуде тврдњом да му новац никада није дат на зајам, да о томе не постоји доказ а садржина писаног уговора о зајму, по којем је позајмица дата на дан његовог закључења, не одговара чињеници утврђеној из исказа тужиоца да је позајмица дата пре него што је тај уговор закључен.

Тужени је потписао уговор о зајму и тако потврдио да је новац примио. Пуноважност тог уговора тужени је оспоравао у посебној парници, као привидног, тврдећи да новац није примио и да уговор представља само потврду да је страни улагач, чији је тужилац био представник, уложио новчана средства у заједнички пројекат изградње хотела. Правноснажном пресудом одбијен је захтев туженог за утврђење ништавости уговора о зајму. У таквој ситуацији, тужени неосновано

оспурава постојање своје обавезе на коју нема утицаја чињеница да је новац дат пре закључења уговора о зајму, јер је његовим закључењем потврђено постојање позајмице и обавезе туженог да зајам врати у одређеном временском року.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босилковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић